

Acțiune introdusă la 8 aprilie 2016 – Italia/Comisia**(Cauza T-147/16)**

(2016/C 191/55)

*Limba de procedură: italiana***Părțile**

Reclamantă: Republica Italiană (reprezentanți: S. Fiorentino, avvocato dello Stato, G. Palmieri, agent)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- Anularea Deciziei Comisiei nr. C(2016) 366 final din 28 ianuarie 2016, notificată la 29 ianuarie 2016, în temeiul căreia, în executarea Hotărârii din 17 noiembrie 2011, Comisia/Italia, C-496/09, Rep., EU:C:2011:740, Comisia a dispus plata de către Italia a sumei de 5 382 000 de euro și a sumei de 2 106 000 de euro cu titlu de penalități de întârziere care corespund celui de al treilea, respectiv celui de al patrulea semestru care urmează comunicării hotărârii menționate a Curții;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă un motiv unic privind încălcarea articolului 14 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 din 22 martie 1999, aplicarea eronată a articolului 11 din Regulamentul (CE) nr. 794/2004 din 21 aprilie 2004, precum și încălcarea principiului proporționalității.

- Se susține că decizia atacată impune aplicarea, în cazul sumelor datorate de întreprinderi în restituirea ajutoarelor de stat, a unor dobânzi compuse, în conformitate cu articolul 11 din Regulamentul nr. 794/2004. Guvernul italian critică acest aspect în măsura în care, chiar și în lumina jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, acest sistem de calcul al dobânzilor nu este aplicabil în cazul deciziilor de recuperare anterioare intrării în vigoare a Regulamentului nr. 794/2004 și, cu atât mai puțin, al deciziilor anterioare publicării Comunicării Comisiei din 8 mai 2003 privind ratele dobânzilor aplicabile în cazul recuperării ajutoarelor ilegale (JO 2003, C 110, p. 21). Argumentul privind existența, invocată de Comisie în decizia atacată, a unui pretins acord între Republica Italiană și Comisie în sensul aplicării unei dobânzi compuse este lipsit de relevanță.

Recurs introdus la 11 aprilie 2016 de Adrian Barnett și Sven-Ole Mogensen împotriva Hotărârii din 5 februarie 2016 a Tribunalului Funcției Publice în cauza F-56/15, Barnett și Mogensen/Comisia**(Cauza T-148/16 P)**

(2016/C 191/56)

*Limba de procedură: franceza***Părțile**

Recurenți: Adrian Barnett (Roskilde, Danemarca), Sven-Ole Mogensen (Hellerup, Danemarca) (reprezentanți: S. Orlandi și T. Martin, avocați)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile

Recurenții solicită Tribunalului:

să declare și să hotărască,

- anularea Hotărârii Tribunalului Funcției Publice în cauza F-56/15, Barnett și Mogensen/Comisia;

rejudecând cauza pe fond,

- anularea deciziilor cuprinse în fișele de pensii din luna iunie 2014 prin care coeficientul corector aplicabil pensiei recurenților este redus începând cu 1 ianuarie 2014,
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate în ambele proceduri.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenții invocă două motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe eroarea de drept pe care ar fi săvârșit-o Tribunalul Funcției Publice (TFP) în interpretarea dispozițiilor clare și precise ale Statutului funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „Statutul funcționarilor”) având în vedere pretinsa „voință reală a legiuitorului” cu privire la întinderea suspendării în 2013 și 2014 a mecanismului de actualizare a pensiilor și remunerațiilor. În acest sens, TFP ar fi realizat o interpretare *contra legem* a articolului 65 alineatul (4) din Statutul funcționarilor și a modalităților de aplicare a acestuia prevăzute la anexa XI la statutul menționat.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe eroarea de drept pe care ar fi săvârșit-o TFP în măsura în care nu ar fi fost îndeplinite condițiile statutare prevăzute la anexa XI la Statutul funcționarilor pentru efectuarea actualizării intermediare în litigiu, iar Comisia ar fi săvârșit un abuz de putere efectuând această actualizare. Astfel, după ce a constatat, în hotărârea atacată, calculul greșit al precedentului coeficient corector efectuat în cadrul Regulamentului (UE) nr. 1416/2013 al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind ajustarea de la 1 iulie 2013 a coeficienților corectori aplicabili remunerațiilor și pensiilor funcționarilor și celorlalți agenți ai Uniunii Europene, TFP ar fi săvârșit o eroare de drept atunci când a constatat că principiul egalității de tratament îi permitea autorității împuternicite să facă numiri (AIPN) să efectueze actualizarea intermediară în litigiu, contrar teoriei retragerii actelor administrative nelegale creatoare de drepturi sau de avantaje similare.

Recurs introdus la 14 aprilie 2016 de Ingrid Fedtke împotriva Ordonanței din 5 februarie 2016 a Tribunalului Funcției Publice în cauza F-107/15, Fedtke/CESE

(Cauza T-157/16 P)

(2016/C 191/57)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurentă: Ingrid Fedtke (Wezembeek-Oppem, Belgia) (reprezentant: M.-A. Lucas, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comitetul Economic și Social European

Concluziile

Recurenta solicită Tribunalului:

- anularea Ordonanței din 5 februarie 2016 a Tribunalului Funcției Publice (Camera a doua) în cauza F-107/15;
- trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului Funcției Publice, pentru ca acesta să se pronunțe pe fondul acțiunii;
- pronunțarea asupra cheltuielilor de judecată conform legislației în vigoare.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului, recurenta invocă patru motive.

1. Primul motiv întemeiat pe eroarea de drept și/sau pe insuficiența motivării care ar afecta ordonanța atacată, întrucât Tribunalul Funcției Publice (TFP) a considerat la punctele 19-21 și 25 din ordonanța menționată că, atât în ipoteza unei cereri de reexaminare a unei decizii necontestate în termenul prevăzut, precum și în cea a unei cereri care pune în discuție în mod indirect o astfel de decizie, caracterul nou al unui fapt invocat în sprijinul cererii necesită ca nici reclamanta și nici administrația să nu fi avut sau să nu fi putut avea cunoștință de acesta la momentul adoptării deciziei rămase definitive, și a aplicat acest principiu la punctele 27-32 din ordonanța menționată, în timp ce din jurisprudență reiese că necunoașterea faptului invocat nu este necesară în cazul unei cereri de reexaminare.